Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XVIII. Kraków, dnia 13 lipca 1935. Nr. 25.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

PRACOWNICTWO UMYSŁOWE:
akwizytor.

Akwizytor w rozumieniu rozp. o umowie o pracę pracowników umysłowych, może być zaliczony do praconików umysłowych wówczas, o ile wiąże go z pracodawcą umowa pracy. (Orz. 13 VI. 1934. C. I. 392/34. Zbiór 1935, poz. 17).

ODSZKODOWANIE Z POWODU ZANIEDBANIA UBEZPIECZENIA W ZUPU.

Wdowa po pracowniku tylko wówczas może mieć przeciwko pracodawcy roszczenie o odszkodowanie z tytułu zaniechania jego ubezpieczenia w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, jeżeli w zaniedbaniu ubezpieczenia nie ponosi winy jej mąż. (Orz. 30. V. 1934. C. II. 471/34. Zbiór 1934, poz. 773).

PRZEDŁUŻENIE USTNE UMOWY PRACY ZAWARTEJ PISEMNIE.

Umowa o pracę pracownika umysłowego zawarta pisemnie na czas określony może być ustnie przedłużona na czas określony. (Orz. 26. IV. 1934, I C. 24/34. Zbiór 1934, poz. 789).

KLAUZULA KONKURENCYJNA.

Z brzmienia art. 10 rozp. z 16. III. 1928 o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. poz. 323) wynika, iż dla ważności klauzuli konkurencyjnej konieczne jest, by pracownik ograniczył się do zarobkowania na pewien czas po rozwiązaniu pracy i aby pracodawca zobowiązał się do wypłacania pracownikowi przez pewien czas trwania ograniczenia tytułem odszkodowania co najmniej połowy pobieranego przez niego wynagrodzenia. (Orz. 14. III. 1933. C. I. 2498/33. Zbiór 1934, poz. 781).

GRATYFIKACJA ZWYCZAJOWA.

Sam fakt wypłaty przez pewien czas gratyfikacji pracownikom, nie stwierdza jeszcze, by pracodawca zwyczajowo był obowiązany do jej wypłaty, zwłaszcza, jeżeli on w jakikolwiek sposób okazywał, iż ta wypłata jest aktem jego dobrej woli, a nie wykonaniem przyjętego na siebie zobowiązania. (Orz. 11. IV. 1934, C. I. 2790/33, Zbiór 1934, poz. 684).

OKRES WYPOWIEDZENIA A DNI WOLNE DO POSZUKIWANIA PRACY.

W myśl art. 25 ust. 4 powołanego rozp. z 16-go marca 1928 (Dz. U. Nr. 35, poz. 323) okres wypowiedzenia ma wynosić całkowite 3 miesiące kalendarzowe po miesiącu, w którym wypowiedzenie nastąpiło. Wypowiedzenie zaś może uchodzić za dokonane dopiero w tym dniu, w którym je doręczono pracownikowi, nie zaś w dniu wysłania go do pracownika przez pracodawcę. Z tym terminem wypowiedzenia pracodawca musi się liczyć, bo przepis art. 25 stanowiący ten termin, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i na niekorzyść pracownika nie może być tłumaczony. Taka zaś niekorzyść zachodziłaby, gdyby pracodawca mógł uważać wypowiedzenie za dokonane na czasie już przez samo jego wysłanie, bez względu na to, czy i kiedy zostało ono pracownikowi doręczone. Niebezpieczeństwo zwłoki w doręczeniu lub też dojściu wypowiedzenia do wiadomości pracownika, musi zatem ponosić, rzecz oczywista, sam pracodawca, skoro dzieje się ono w jego interesie i on z takiego sposobu wypowiedzenia wywodzi swoje prawo rozwiązania stosunku służbowego (§§ 902, 903 u. c.). (Orz. 5. VI. 1934, II. C. 921/34, Zbiór 1934. poz. 812).

UMOWA O PRACĘ PRACOWN. UMYSŁOWYCH: ŻĄDANIE DJET ZA OKRES WYPOWIEDZENIA.

Pracownikowi nie należą się zasadniczo za okres wypowiedzenia djety za dnie niespędzone faktycznie w podróży w interesach pracodawcy, chyba, że pracownik każdorazowo udowodni, ogólnym trybem dowodowym, że djety takie, przewyższając koszty podróży służbowych, stanowiły pewien stały dochód w formie dodatku do pensji. (Orz. 21. III. 1934, C. I. 2814/33, Zbiór 1934, poz. 716).

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. Kraków, dnia 13 lipca 1935 Nr. 25.

Cena abonamentu:	Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.	Ogłoszenia:
Abonament kwartalny 4 zł	Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 43.	Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
„ półroczny 8 zł	Telefon Nr. 132-67	Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
„ roczny 16 zł	Konto P. K. O. Nr. 400.342.	Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń		Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
		Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Jedna z niewątpliwie najsympatyczniejszych i najbardziej godnych poparcia instytucyj społeczno-obywatelskich wzięła się ostatnio na sposób bardzo niesympatyczny i godny walki. Oto instytucja ta drogą usilnych zabiegów otrzymała od kilku instytucyj państwowych i komunalnych monopol na skup starego żelastwa i złomu. Niedość tego, zwraca się ta instytucja z apelami do przedsiębiorstw prywatnych o umożliwienie jej wykonywania tego monopolu. Instytucja ta ma, jak zaznaczyliśmy, charakter społeczno-obywatelski. Co pewien czas urządza ona we wszystkich miastach Rzeczypospolitej wielkie imprezy, którym patronuje majestat Prezydenta R. P. i w których ludność nawoływana jest do składania ofiar na cele tej instytucji. A ponieważ cele te są nadzwyczaj wzniosłe i godne poparcia, przeto z kieszeni wszystkich warstw społeczeństwa bez różnicy płci, rasy, narodowości i stanu majątkowego sypie się obficie złoto do rąk zbierających. Między dającymi znajdują się napewno też i tacy, którzy dotąd trudnili się skupem starego żelastwa i którzy zapewne ani w snach nie oczekiwali tak potężnego ciosu w swą egzystencję ze strony instytucji tak powszechnie lubianej i tak serdecznie stroniącej od wszelkiego handlu — za wyjątkiem handlu maskami gazowemi.

Byłoby rzeczą ciekawą stwierdzenie, co sobie myśleli wynalazcy tego „cudownego“ środka dostarczenia instytucji społecznej pieniędzy? Wyobrażali sobie zapewne, że środek ten przysporzy instytucji pieniędzy, nie pociągając za sobą żadnych sprzeciwów w społeczeństwie, chociaż tu i ówdzie słychać, że projekt ten ma na celu „odżydzenie“ handlu starem żelazem. Otóż tak czy owak, ludzie ,którzy spodziewali się, że cały ten plan nie wzbudzi w nikim sprzeciwu, okazali się ludźmi ograniczonymi pod wieloma względami. Musieli przecież przyjąć, że pierwszymi niezadowolonymi z tego projektu będą kupcy, trudniący się dotychczas skupem starego żelaza. Ci podniosą uzasadniony alarm, że instytucja społeczna, która winna ograniczyć się do zbierania pieniędzy występuje jako kat wielu tysięcy egzystencyj, wielu tysięcy rodzin, które przez zmonopolizowanie skupu żelaza będą faktycznie skazane na kij żebraczy. Na sympatycznym dotychczas i pełnym miłości stosunku społeczeństwa do tej instytucji ukażą się rysy dość głębokie i w rezultacie dalsza działalność tej instytucji już w charakterze monopolisty musiałaby napotkać conajmniej na bierny opór tej części społeczeństwa, dla której każda próba monopolizacji jakiejkolwiek gałęzi życia gospodarczego musi być traktowana jako wyzwanie do walki.

Nie mówiąc już o tem, że instytucji, zależnej tak ściśle od kieszeni obywateli nie wolno przyjmować na siebie obowiązków dokonywania korektury w składzie narodowościowym naszego aparatu handlowego.

* * *

Cała ta sprawa, z której, miejmy nadzieję, wycofa się ta instytucji, ma jeszcze inne oblicze. Oto wskazuje nam ona jeszcze raz, jak beznadziejnie płytki, nierozumny i szkodliwy pogląd na rolę handlu w Polsce ma nasza kochana biurokracja. Ktoś potrzebuje pieniędzy, rząd nie chce czy nie może ich dać, dane przedsiębiorstwo państwowe także nie chce czy nie może dać — i oto wspaniałomyślny biurokrata sięga do kieszeni — cudzej i powiada: Sam ci nie mogę dać, dam ci przez zabranie innemu. I nagle biedny handlarz starem żelazem dowiaduje się, że to jego kosztem uczynił biurokrata prezent instytucji społecznej!

W pojęciu naszych etatystów funkcje handlowe są bardzo łatwe i nie wymagają żadnego specjalnego wyszkolenia zawodowego. Kupcem może być w każdej chwili wdowa po urzędniku państwowym, albo wysłużony kapitan. A jeżeli jeszcze pracują w zmonopolizowanej gałęzi handlu, to już zgoła nie potrzebują kwalifikacyj. (Chociaż z drugiej strony, inny etatysta, ostrzy nóż i potrząsając nim w stronę prawdziwych kupców, trudniących się „z dziada pradziada“ handlem

domaga się dla nich właśnie dowodu uzdolnienia kupieckiego). Nie trzeba podkreślać jak niebezpieczne jest to bezsensowne mniemanie o handlu. Nie kto inny, jak nasze monopole, które dotychczas były tego mniemania i które eliminowały kupców ze sprzedaży wyrobów monopolowych, zaczynają obecnie przyznawać się do własnych błędów, rozluźniając zwolna, ale konsekwentnie, system koncesyj monopolowych. Gdyby nawet nasze sfery rządowe niewiedzieć jak zapewniały o chęci wychowania zdrowego aparatu kupieckiego — to, jeżeli w praktyce dalej będ ątraktowały handel jako śmietnik, na którym każdy, bez zbytniego wysiłku, znajdzie żer dla siebie — nasz aparat wymiany będzie dalej kulał na obie nogi.

Dlaczego to biurokracja nie daje nigdy komukolwiek prezentów z dziedziny przemysłu, rzemiosła, medycyny, prawa, inżynierji itp. — ale wyłącznie z dziedziny handlu? Dlaczego nie dała tej instytucji monopolu nie w skupie starego żelaza, ale np. w przeprowadzaniu operacji ślepej kiszki?

Adw. LEOPOLD MARGULIES

Komisja szacunkowa odżyła w gorszej nieodpowiedniej formie

Walka o prawdę materjalną w postępowaniu podatkowem

Każdy wymiar sprawiedliwości zmierza do zrealizowania zasady — ujawnienia prawdy materjalnej. W ustawodawstwie cywilnem i w praktyce sądowej cywilnej zamierzania mogą zostać sparaliżowane zasadą prawną, zawartą w dalekoidących uprawnieniach stron do przecięcia sporu przez przyznanie pozwu lub zrzeczenia się go nawet z pogwałceniem prawa materjalnego. W ustawodawstwie karnem tendencja do zdobycia prawdy materjalnej jest głębsza i mniej oportunistyczna. A w ustawodastwie podatkowem...

Dwie tendencje wyraźnie się przeciwstawiają — inicjatywa jednostki, energja obywatela, który chciałby jaknajwięcej zapłacić świadczeń społecznych, oraz państwowa samoobrona przed nielojalnym płatnikiem. Odnalezienie prawdy materjalnej w postaci nawet zbliżonej do ideału, to niewątpliwie syzyfowa praca. Praca tem trudniejsza, iż pomiędzy poszczególnemi indywiduami toczy się walka o przerzucenie ciężarów podatkowych, przyczem wynik tej walki uzależniony jest od skupionej energji społecznej i możliwości fizycznych poszczególnych grup.

Wypośrodkowanie zatem prawdy materjalnej w rozkładzie ciężarów podatkowych pomiędzy poszczególnemi grupami, to zagadnienie niewątpliwie trudne zarówno dla państwa parlamentarnego, socjalistycznego jak i faszystowskiego szczególnie w okresie zmierzchu liberalizmu, gdy ciężary podatkowe jednej grupy mają podnosić gospodarczo dobrobyt drugiej.

Wreszcie i w jednej grupie, klasie zarysowują się sprzeczności i tarcia, które korygować ma nadrzędna rola państwa, które przeżywa iluzje, iż nadrzędność taka wogóle istnieje.

A zatem należy zdawałoby się sięgnąć do arbitrażu społecznego w postaci organów wymiarowych, powiązanych z elementem społecznym w I-szej czy II-ej instancji.

Zasada powoływania elementu społecznego do postępowania wymiarowego została jednak porzucona z tej prostej zasady, iż długotrwałe doświadczenie jakoby zdyskwalifikowało tę instytucję. Wypominano, iż komisje szacunkowe nie dążą i nie mogą dążyć do prawdy materjalnej, iż raczej kierują się ogólnem wyczuciem, a nie aktami sprawy, że wreszcie ulegają wpływom zainteresowanych grup lub naczelnikom urzędów skarbowych.

Wypowiadano się przeciw komisjom szacunkowym z często sprzecznych zasad, zależnie od takich lub innych doświadczeń, takich lub innych światopoglądów, a zatem ordynacja podatkowa miała pogrzebać komisję szacunkową.

Na personel urzędniczy nałożono obowiązek zebrania materjału faktycznego na podstawie rozbudowanego aparatu kontrolnego w postaci ksiąg handlowych, gospodarczych i t. d., oraz badania świadków, biegłych i innych osób, a to wszystko w celu dotarcia do prawdy materjalnej.

Z całego szeregu zarządzeń należałoby wnosić, iż ten kult do prawdy materjalnej zostanie utrzymany w pełni, a jednak w instrukcji do ordynacji podatkowej znajdujemy i odwrotne tendencje wprost tolerujące mniejszy respekt dla prawdy materjalnej.

W art. 171 instrukcji czytamy w oddziale o „udzielaniu wyjaśnień przez osoby, obeznane ze stosunkami gospodarczemi płatników“, iż „osoby, wezwane do udzielania wyjaśnień, nie podlegają ograniczeniom i rygorom, odnoszącym się do biegłych i świadków“ (art. 70, 71, 73 i 186 o. p.). Nie leńmy się i sięgnijmy do art. 186 ord. pod. W przepisie tym przewidziane

są sankcje karne za fałszywe składanie zeznań. Z powyższego wynika, iż w myśl instrukcji może ta osoba obeznana ze stosunkami gospodarczemi składać fałszywe zeznania. Mam wrażenie, że tego rodzaju tolerancja dla „osób obeznanych ze stosunkami gospodarczemi płatników“ nie może mieć nic wspólnego z dotarciem do prawdy materjalnej, że zatem zbieranie materjału faktycznego od tak nieodpowiedzialnych osób nie może pociągnąć żadnych skutków wymiarowych.

Oczywiście nie należy się tem niedopatrzeniem autorów instrukcji zbytnio przejmować — postanowienia te żadnych skutków prawnych dodatnich dla skarbu państwa nie spowodują i właśnie dlatego zostaną wcześniej czy później uchylone.

„Inne osoby“ obeznane ze stosunkami gospodarczemi zeznają raczej jako świadkowie, a czasem jako biegli, bądź jako inni zainteresowani w procesie podatkowym. Zeznania ich jako świadków, biegłych w materji zeznawanej nie mogą niczem się różnić od zeznań „osób obeznanych ze stosunkami gospodarczemi płatników“ i będą wcześniej czy później zreprodukowane w postępowaniu odwoławczem, raczej w postaci zeznań świadków i biegłych i będą już również podlegać ograniczeniom z art. 186 ord. pod.

Art. 171 instrukcji nie może wprowadzić w tym przedmiocie ograniczeń jako sprzeczny z tendencjami ord. podatkowej.

W postaci ujawnionej w art. 171 instrukcji odżyła w innej postaci — gorszej, bo w formie niedpowiedniej, stara komisja szacunkowa, albowiem element nieodpowiedzialny zamiast odpowiedzialnego przygotowuje i stwarza fikcje materjału faktycznego w aktach sprawy, z tą tylko różnicą, iż gdy dawniej wymiar opierano na pewnych domniemaniach, obecnie z wyłączeniem pozornem wszelkiej odpowiedzialności, stwarza się fikcję materjału faktycznego.

Konkretnie zaś przepasowanie tego materjału faktycznego z mocy art. 170 i 171 instrukcji jest uskuteczniane przez wyszukiwanie najbardziej dogodnych dla władzy skarbowej osób, oczywiście z pominięciem nierzadko prawdy materjalnej.

W ten sposób w praktyce zamiast zbliżać się — oddalamy się od prawdy materjalnej. Nowelizacja zatem § 170 i 171 instrukcji dla osiągnięcia zasadniczej tezy ordynacji podatkowej staje się koniecznym wymogiem życia.

Sprawy podatkowe

ULGI W ZRYCZAŁTOWANYM PODATKU PRZEMYSŁOWYM NA R. 1935.

W Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17 z r. 1935 poz. 405, ukazał się okólnik Ministerstwa Skarbu w powyższej sprawie. W myśl przepisów tego zarządzenia Urzędy Skarbowe upoważnione są do **tymczasowego ograniczania** poboru zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za r. 1935 w wypadku stwierdzenia znacznego spadku obrotów w roku 1935 w porównaniu z obrotem, przyjętym za podstawę obliczenia ryczałtu. Jak wiadomo ryczałt na 1935 ustalony został w tej samej wysokości, jaką ustalono na r. 1934 (różnica zaś w **podatku** polega na tem, iż w r. 1935 nie dochodzi do podatku 10%-owy dodatek).

Płatnicy, którzy posiadają warunki dla uzyskania tej zniżki, winni w terminie **najdalej do dnia 15 lipca bież. roku** wnieść odpowiednio umotywowane prośby do właściwych Urzędów Skarbowych.

Na podstawe tych podań mogą Urzędy tymczasowo podatek zryczałtowany zredukować, a Izby Skarbowe dokonają umorzenia definitywnego do końca grudnia b. r.

UPRAWNIENIE URZĘDÓW SKARBOWYCH DO ROZKŁADANIA NA RATY NALEŻNOŚCI ZA ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Min. Skarbu okólnikiem z 6. czerwca 1935. L. D. V. 20224/4/35 (Dz. Urz. Min. Skar. rb. Nr. 17. poz. 404. z 21. VI. 1935) wyjaśniło, że władze skarbowe uprawnione są do odraczania, rozkładania na raty i umarzania (całkowitego wzgl. częściowego) należności za świadectwa przemysłowe oraz z tyt. kar pieniężnych. **Urzędom skarbowym** przysługuje prawo udzielania rat, płatnych w ciągu 18 miesięcy wzgl. odraczać najdalej na okres 2-ch miesięcy. — Prócz tego uprawnione są Urzędy skarbowe umorzyć należność z tyt. **świadectwa przemysłowego,** o ile on nie przekracza zł. 100, — prawo zaś umarzania wyższych kwot zastrzeżone jest tylko **Izbom Skarbowym.** Natomiast odraczanie, rozkładanie na raty i umarzanie kar pieniężnych, nałożonych z powodu prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego bez świadectwa przemysłowego, lub na podstawie niewłaściwego świadectwa należy do kompetencji Izb Skarbowych.

Uprawnienie to przysługuje władzom skarbowym zarówno odnośnie roku bieżącego, jakoteż lat ubiegłych (wedle wyraźnego wyjaśnienia cyt. okólnika).

W labiryncie podatkowym.

BEZSKUTECZNE WOŁANIA O REFORMĘ SYSTEMU.

Narzekania na skomplikowane ustawy podatkowe należą już do zjawisk codziennych w Polsce. Nikt się tem nie przejmuje, a całe życie gospodarcze odczuwa dotkliwie wadliwość tego systemu. Ostatnio znowu porusza tę sprawę miesięcznik „BANK“, który pisze:

„Przedsiębiorca nie jest zdolny obliczyć, ile podatku za ubiegły okres gospodarczy będzie musiał zapłacić. Nasza ustawa stemplowa naprzykład tworzy skądinąd wzór doskonały, w praktyce jednak zmusza większe przedsiębiorstwa do utrzymywania urzędników specjalistów, których zajęcie polega jedynie na kontakcie z władzami skarbowemi. Gdybyśmy do sumy uiszczonych danin i opłat doliczyli pensje tych specjalistów oraz urzędników, zajętych tylko prowadzeniem odpowiednich ewidencyj dla celów podatkowych, otrzymalibyśmy wówczas prawdziwe cyfry obciążenia podatkowego w Polsce. Cyfry te, w połączeniu z rozlicznemi przykładami bezwzględności władz podatkowych, wystarczają, by zniechęcić każdego, kto chciałby rozpocząć samodzielną działalność zarobkową“.

Ministerstwo wyjaśnia wątpliwości przy poborze podatku scalonego.

W związku z rozporządzeniem Min. Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami, octem, kwasem octowym i drożdżami Ministerstwo Skarbu, w okólniku z dnia 16. maja b. r. L. D. IV. 15352/3/35, wyjaśniło, że od win szampańskich, sprowadzanych z zagranicy należy pobierać scalony podatek, przewidziany dla win gronowych musujących w wysokości zł. 124 od 100 kg.

Wina jagodowe i moszcz jagodowy należy traktować jako wina owocowe i moszcz owocowy, podlegające scalonemu podatkowi względnie p. 11, 13 i 16 tabeli. Natomiast w okólniku z dn. 4 czerwca b. r. L. D. V. 19567/4/35 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło m. in., co następuje:

Porter traktuje się jako piwo mocne, podlegające poborowi scalonego podatku przemysłowego według stawek, wymienionych w przedziale „numer porządkowy“ 3-ciej tabeli załączonej do rozporządzenia, t. zn. zł. 16.— od 100 kg.

Za wartość sprzedażną artykułów należy uważać przeciętną wartość sprzedażną poszczególnego artykułu w danem przedsiębiorstwie na dzień 1 maja r. b. Przy ustalaniu przeciętnej wartości sprzedażnej poszczególnego artukułu należy wartość tę wypośrodkować przedewszystkiem na podstawie prawidłowych ksiąg handlowych, a w braku tychże lub też niemożności — na podstawie oceny biegłych, powołanych z list przedstawionych przez instytucje samorządu gospodarczego.

Przedsiębiorstwa, w których wartość sprzedażna artykułów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu, a posiadanych na składzie w dniu 1 maja 1935 r. — nie przedstawia kwoty zł. 100.— zwolnione są z urzędu od obowiązku opłacania scalonego podatku. W związku z tem dla tego rodzaju przedsiębiorstw nie należy dokonywać obliczenia podatku, ani też wysyłać im nakazów płatniczych na podatek.

Przedsiębiorstwa, pociągnięte do opłacania zryczałtowanego podatku przemysłowego, których przeciętny obrót towarami podlegającemi scalonemu podatkowi przekracza w stosunku rocznym za lata przyjęte za podstawę do wymiaru ryczałtu na r. 1935 — 50% ogólnego obrotu — wykreśla się z urzędu z pośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek i to od dnia 1 maja 1935 r.

Zryczałtowany podatek przemysłowy dla przedsiębiorstw, których przeciętny obrót towarami scalonemi nie przekracza — 50%, należy obniżyć z urzędu o 20% od dnia 1 maja b. r., o ile wymieniona 20%-wa obniżka nie została już dokonana przy obliczaniu ryczałtu na r. 1935. O wykreśleniu Urzędy Skarbowe winny niezwłocznie powiadomić płatnika.

Sprawy celne

Nowe zarządzenia celne.

Na skutek zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Izby Handlowo - Przemysłowe żądają przy składaniu podań o przydział pozwoleń przywozu wymienienia granicznego urzędu celnego, przez który towar przejdzie. Petent powinien sprawę załatwić w ten sposób, że podając graniczny (wejściowy) urząd celny, jak np. Gdynię, Chorzów, Zebrzydowice i t. d., zaznaczy poza tem wyraźnie, że oclenie odbędzie się w tym a tym urzędzie celnym; interesenci domicylowani w Krakowie i okolicy przepiszą, rzecz prosta, urząd celny w Krakowie.

Zwraca się wyraźnie uwagę na okoliczność, że sprowadzony na zasadzie takiego pozwolenia przywozu towar musi przekroczyć granicę polską w przepisanym w pozwoleniu urzędzie celnym. Dlatego też powinien interesent we własnym interesie udzielić zagranicznym nadawcom odpowiednich instrukcyj wysyłkowych.

Zaznacza się, że powyższy przepis co do miejsca przekroczenia granicy polskiej nie krępuje w niczem prawa interesenta do swobodnego wyboru urzędu celnego, w którym ma zamiar poddać towar ostatecznej odprawie celnej.

PRZEDAWNIENIE NALEŻNOŚCI CELNYCH.

Okólnikiem z dn. 26. 4. 1935 r. L. D. V. 12494/3/35 min. skarbu przypomniało, że art. 123 prawa celnego ustala roczny okres przedawnienia roszczeń skarbu państwa o uiszczenie należności i niedoborów celnych. Ponieważ artykuł ten nie rozróżnia przedawnienia wymiaru od przedawnienia ściągania, należy przyjąć, że okres roczny przedawnienia dotyczy zarówno wymiaru, jak i samego ściągania należności lub niedoborów celnych. Przedawnienie roszczeń skarbu państwa przerywa każdą czynność, zmierzającą do ściągnięcia i podaną do wiadomości stronie i wówczas bieg przedawnienia liczy się na nowo od każdej ostatniej czynności urzędowej. W związku z powyższem wezwanie płatnicze powinno być doręczone stronie przed upływem okresu jednego roku, licząc od dat, ustalonych w art. 123 prawa celnego, przyczem bieg przedawnienia do ściągnięcia należności rozpoczyna się na nowo od dnia następnego po dniu doręczenia wezwania płatniczego. Celem zapobieżenia przedawnieniu ściągnięcia należności, powinna być dokonana czynność, zmierzająca do ściągnięcia i podana do wiadomości stronie; czynnością taką będą w zasadzie podawane do wiadomości stronie czynności w toku postępowania egzekucyjnego, jak np. upomnienie władz skarbowych, bezpośrednia czynność sekwestratora itp. Wniesienie przez stronę zażalenia w administracyjnym toku instancji lub wniesienie skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego powoduje zawieszenie biegu przedawnienia, który rozpoczyna się na nowo dopiero od dnia następnego po dniu doręczenia stronie decyzji ostatecznej w administracyjnym toku instancji lub ogłoszenia wyroku N. T. Adm. Władze celne mogą na wniosek strony wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jeżeli jednak takie wstrzymanie wykonania nie nastąpiło należy, nie oczekując rozstrzygnięcia odwołania lub skargi, przedsięwziąć czynności egzekucyjne na ogólnych zasadach.

ZNIŻKI CELNE NA JABŁKA, WINOGRONA, MORELE I ARBUZY.

W „Dzienniku Ustaw R. P." z dn. 5 lipca (Nr. 46) ukazało się rozporządzenie ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z ministrami M. P. H. i Rolnictwa i R. R. o zniżkach celnych na jabłka, winogrona, morele i arbuzy.

Według tego rozporządzenia, przy przywozie poniżej wyszczególnionych towarów pobierane będzie, za pozwoleniem ministra Skarbu, cło zniżkowe w następującej wysokości:

jabłka świeże, luzem i w naczyniach wszelkiego rodzaju powyżej 40 kg. z wyjątkiem jabłek opakowanych indywidualnie lub w oddzielnych rzędach, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej od 1 lipca br. do 31 lipca br. włącznie — zł. 18 od 100 kg.;

winogrona świeże w opakowaniu powyżej 5 kg. zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie od od do 31 lipca br. włącznie — zł. 45 od 100 kg.;

morele świeże, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie od 1 do 31 lipca br. włącznie — zł. 60 od 100 kg.;

arbuzy, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie od 1 do 15 września br. włącznie — zł. 15 od 100 kg.

Jeżeli towar został odprawiony za cłem normalnem; przed złożeniem przez stronę podania o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, minister Skarbu może następnie wydać takie pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi, a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego — pod warunkami przewidzianemi w par. 2-im omawianego rozporządzenia.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 15 wrześnai br. włącznie

NOWE PRZEPISY PRZY ODPRAWIE CELNEJ TOWARÓW ZAGRANICZNYCH.

Izba przemysłowo - handlowa w Krakowie zawiadamia firmy interesowane, że okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 28 maja b. r., ogłoszonym w „Monitorze Polskim“ z dnia 4 czerwca b. r. zarządzonem zostało, iż począwszy od dnia 1 lipca b. r. świadectwa pochodzenia winny być zasadniczo wystawione w języku kraju, pochodzenia, oraz w języku polskim. — W wypadku przedłożenia przez importera świadectwa wystawionego tylko w języku kraju pochodzenia, względnie w innym języku, Urząd Celny może zażądać uwierzytelnionego tłumaczenia takiego świadectwa na język polski, zgodnego z nomenklaturą obowiązującej taryfy celnej.

W związku z powyższem zwraca Izba przemysłowo - handlowa uwagę importerów, że winni oni żądać od swoich dostawców zagranicznych świadectw pochodzenia w tłumaczeniu polskiem, co szczególnie dotyczy nazwy towaru.

Na czas przejściowy do 15-go sierpnia b. r. Izba przemysłowo - handlowa potwierdzać będzie dla Urzędów Celnych polskie brzmienie towarów bezpłatnie. Po tym terminie żądać będzie Izba opłat manipulacyjnych.

Sprawy socjalne

Komiwojażer - pracownikiem umysł.

Organizacje pracownicze podejmują akcję o uznanie ich praw.

Na zebraniu członków stow. komiwojażerów w Łodzi omawiano m. in. sprawę uznania komiwojażerów za pracowników umysłowych. Istnieje część komiwojażerów, związanych zupełnie luźno z przedsiębiorstwami, które reprezentują. Nie można ich uważać za pracowników umysłowych, gdyż brak u nich podstawowej cechy stosunku najmu pracy, mianowicie zależności i stosunku służbowego do firmy, dla której pracują. Pozostali agenci i akwizytorzy, a przedewszystkiem posiadający legitymację komiwojażera (pełnomocnika handlowego) wydaną przez władze przemysłowe powinni być uważani za pracowników umysłowych.

Szereg mówców podkreślał, że agent podróżujący, pracujący za prowizją jest pracownikiem firmy, co wynika jasno z rozporządzenia Prez. R. P. o umowie o pracę pracowników umysłowych. Wprowadza się opinję publiczną w błąd, dowodząc, że podróżujący, jeżeli pracuje za prowizją — nie jest pracownikiem. Stanowisko takie jest zupełnie błędne i może w konsekwencji wpłynąć ujemnie na stosunki między wojażerami a ich firmami, gdyż na tem tle wynikają częste nieporozumienia, które dopiero na drodze prawnej znajdują rozwiązanie.

Decydującem nie jest, w jakim charakterze ktoś zostaje angażowany, lecz jakie czynności faktycznie wykonuje oraz w jakim stosunku pozostaje pracobiorca do pracodawcy. O służbowym charakterze pracy agenta świadczy obowiązek składania firmie raportów i sprawozdań z pracy w ustalonych terminach, ograniczenie, wzgl. wyznaczenie rejonu pracy, uświadomienie firmy o czasie i kierunku podjętej tury, stosowanie się wyłącznie do ustalonych przez firmę cen, rabatów i skont, wzgl. in. udzielanych klijentom ustępstw. — Wszystko to agent uskutecznia za zgodą firmy, lub też w granicach posiadanych instrukcji. Podróżujący nie prowadzi swego zajęcia, jako przedsiębiorstwo handlowe, gdyż nie posiada biura, nie utrzymuje personelu na rachunek własny oraz nie posiada składu, czy magazynu komisowego, więc kupcem samodzielnym nie jest. Nie może być istotnym do oceny stosunku pracy moment, że wynagrodzenie składa się z prowizji, gdyż jest to tylko forma wynagrodzenia umową objęta.

Kwestję obowiązkowego zgłoszenia agentów podróżujących do ubezpieczenia, normuje rozporządzenie Prez. R. P. z roku 1927, przyczem prowizja, jako wynagrodzenie pracownika, przewidziana jest w tem rozporządzeniu. Okólnik min. op. społ. z r. 1929 powiada, że każdy agent podróżujący jest pracownikiem umysłowym, podlega zatem obowiązkowemu ubezpieczeniu, chociażby pracował dla kilku firm i niezależnie od tego, czy otrzymuje wynagrodzenie w postaci prowizji, co nie wyklucza obowiązku ubezpieczenia. Agent jest pracownikiem umysłowym w zrozumieniu ustawy.

W końcu zebrania przyjęto jednogłośnie rezolucję, polecającą zarządowi w dalszym ciągu prowadzenie akcji w kierunku urzeczywistnienia postulatów o pracowniczym charakterze zawodu komiwojażerskiego.

Odwołania od decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy.

Rozporządzenie to ustala zasadę, iż do postępowania odwoławczego mają zastosowanie przepisy ogólnego postępowania administracyjnego, określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 341) ze zmianami, dotyczącemi art. 86 i 87 tego rozporządzenia.

Przypominamy, iż zgodnie z art. 11 ustawy z dn. 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24-go października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) odwołania od decyzyj wojewódzkiego biura Funduszu Pracy i od decyzyj ekspozytur rozpoznaje wojewoda.

Zgodnie z przepisami, dotyczącemi ogólnego postępowania administracyjnego, odwołanie należy wnieść

za pośrednictwem tej władzy, która decyzję wydała, w ciągu 14 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu tej decyzji.

Jeżeli odwołanie zostało złożone w terminie i niema żadnych przyczyn formalnych do jego odrzucenia, władza odwoławcza (wojewoda) wydaje orzeczenie w danej sprawie, nie będąc związana ani zakresem żądań odwołania, ani ustaleniami niższej instancji. Decyzje wojewody są ostateczne.

Zamiast postanowień art. 86 i 87 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 roku o postępowaniu administracyjnem rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dn. 23 maja 1935 r. w stosunku do odwołań od decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur wprowadza następujące postanowienia:

„O niedopuszczalności odwołania lub też o uchybieniu terminu dla odwołania orzeka w I instancji wojewódzkie biuro Funduszu Pracy bądź jego ekspozytura, a w II instancji — ostatecznie Wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę“.

„Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji. W przypadkach jednak szczególnie uzasadnionych może zarówno wojewódzkie biuro Funduszu Pracy bądź jego ekspozytura jak i wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) wstrzymać wykonanie decyzji do czasu rozstrzygnięcia odwołania“.

Jest to zasada odmienna od przyjętej w postępowaniu administracyjnem zasady, iż wniesienie w terminie odwołania wstrzymuje wykonanie decyzji.

Omówione wyżej przepisy postępowania odwoławczego stosują się zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dn. 23 maja br., do decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur, w szczególności do decyzyj, wydanych w zakresie:

1) objęcia obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia lub wyłączenia z pod tego obowiązku przedsiębiorstw i zakładów pracy bądź robotników,

2) wymiaru wkładek z tytułu zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia,

3) przyznawania i wymiaru zasiłków z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, oraz

4) wymiaru tych opłat na rzecz Funduszu Pracy, których wymiar w myśl rozporządzenia wydanego na podstawie art. 30 ustawy o Funduszu Pracy, należy do wojewódzkich biur Funduszu Pracy bądź ich ekspozytur.

Ponieważ § 1 rozporządzenia z dn. 23 maja 1935 r. wymienia powyższe rodzaje decyzyj tylko przykładowo rozumieć należy, iż omówione wyżej przepisy stosują się do wszelkich decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur, wydawanych w zakresie spraw, do ich kompetencji należących.

Rozporządzenie z dnia 23 maja 1935 r. o postępowaniu odwoławczem wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia, tj. z dniem 15 czerwca br.

Kronika.

Krakowskie Stowarzyszenie Kupców przystępuje do zebrania wniosków odnośnie koniecznych zmian w istniejącym osobowym rozkładzie jazdy (1935) koleją i autobusami.

Wobec powyższego upraszamy o zakuminikowanie umotywowanych uwag i życzeń w związku ze zmianami jakieby należało poczynić w projektowanych rozkładach:

a) jesiennym ważnym od 2. IX. — 13. XII. b. r.

b) zimowym ważnym od 14. XII. 1935 — 31. III. 1936 r.

c) wiosennym ważnym od 1. IV. 1936 — 14. V. 1936 r.

Z uwagi na wiążące nas terminy prosimy o nadesłanie powyższych danych najpóźniej do dnia 20 b. m. a to odnośnie pociągów komunikacji międzynarodowej i wewnętrznej, pod adresem Krak. Stowarzyszenia Kupców, ul. Grodzka 43. Kraków.

Plenarne Zebranie Izby Przemysłowo-Handl. w Krakowie.

W poniedziałek, dnia 8. b. m. odbyło się Plenarne Zebranie Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie. Przewodniczył Prezes Izby Inż. Jan Brzozowski, który na wstępie wygłosił przemówienie, charakteryzujące położenie gospodarcze świata i Polski, oraz strukturę ekonomiczną okręgu krakowskiego, a także wypływa-

jące stąd konsekwencje i obowiązki dla samorządu gospodarczego.

Mowca przedstawił różnicę, zachodzącą w strukturze gospodarczej czasów przedwojennych, a obecnych i zanalizował współczesne dążności gospodarcze państw. Następnie pokrótce scharakteryzował położenie gospodarcze Polski, omawiając najważniejsze cechy tej sytuacji. Skolei zobrazował strukturę gospodarczą okręgu krakowskiego, wskazując w niej na przeważający typ przedsiębiorstw średnich i drobnych, na wybitny charakter letniskowo-uzdrowiskowy okręgu i na duże możliwości elektryfikacyjne na tle naturalnych warunków (węgiel, gazy ziemne, siła wód). Wkońcu mowca przedstawił najważniejsze zadania, stojące przed samorządem gospodarczym, a zwłaszcza przed Izbą przemysłowo-handlową w Krakowie w związku z przebudową ustroju, uwydatniającą się w uchwaleniu nowej Konstytucji, nowych ordynacji wyborczych oraz nowelizacji prawa przemysłowego.

Wyczerpujące i niezwykle głęboko ujęte przemówienie prezesa Brzozowskiego przyjęte zostało przez Zebranie ogólnym aplauzem, przyczem ze względu na konieczność przemyślenia go, dyskusję nad niem odroczono do najbliższego Zebrania Plenarnego.

W nawiązaniu do wywodów Prezesa Izby jednomyślnie uchwalono na wniosek radcy Burtana, poparty przez radcę Dr. Załuskiego, rezolucję oświadczającą się za utworzeniem sekcji turystyczno - uzdrowiskowej w Izbie krakowskiej.

W dalszym przebiegu obrad Izba dokonała wyboru Komisyj stałych, a ponadto jednomyślnie powołano do życia nową Komisję energetyczno-elektryfikacyjną, po przemówieniu radcy Inż. Wowkowicza.

Następnie Izba przyjęła do wiadomości sprawozdanie o stanie gospodarczym okręgu za rok 1934 i zamknięcia rachunkowe, uchwalając absolutorjum dla ówczesnego Zarządu Izby. Równocześnie na wniosek Prezesa radcy Schechtera, poparty przez Starszego Kongregacji radcę Jakubowskiego i po oświadczeniu pełnej gotowości ze strony Przewodniczącego Prezesa Brzozowskiego, uchwalono wezwać Prezydjum o obmyślenie sposobu uczczenia zasług dotychczasowego Prezesa Izby p. Tadeusza Epsteina.

Po załatwieniu bieżących spraw. Przewodniczący zamknął posiedzenie.

NEKROLOG.

Onegdaj zmarł w Krakowie **Jakób Better** długoletni członek Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

Rodzinie Zmarłego przesyłamy na tej drodze wyrazy serdecznego współczucia

PREZYDJUM I WYDZIAŁ KRAKOWSKIEGO STOWARZYSZENIA KUPCÓW.

Godziny handlu

W uwzględnieniu podania Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie z dnia 21. VI. 1935 roku L. 11108/Dz. O. oraz po myśli reskryptu Wojewody w Krakowie dnia 27. VI. 1935 r. L. S. P. B. 11/4/11/35. po porozumieniu się z Okręgowym Inspektorem Pracy w Krakowie, na podstawie art. 10 rozp. Prez. R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364), określa Starostwo Grodzkie na czas do dnia 1 września 1935 r. godziny otwarcia sklepów i zakładów handlowych, których otwarcie ma znaczenie dla przyjezdnych turystów, a w szczególności dla sklepów i zakładów handlowych trudniących się sprzedażą: 1) galanterji papierowej i innych wyrobów galanteryjnych o charakterze pamiątkowym, 2) galanterji odzieżowej (spinki, krawaty, kołnierzyki i t. p.), 3) zabawek, następujący czas otwarcia: w soboty i dnie przedświąteczne, sklepy i zakłady wyżej przytoczone mogą być otwarte do godz. 20-tej.

W SPRAWIE TRYBU UDZIELANIA ULG PODATKOWYCH OSOBOM PRAWNYM.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15. kwietnia 1935 r. przewiduje, że osoby prawne mogą korzystać z ulg w zakresie spłaty zaległości podatkowych **jedynie** na skutek indywidualnych podań.

W związku z tem Ministerstwo wyjaśniło okólnikiem z dn. 11 maja r. b. L. D. V. 17931/1/35, że osoby prawne nie są obowiązane do składania osobnych pisemnych oświadczeń — w wypadku [illegible] na z ulg z rozporządzenia z dn. 5 [illegible] na — iż zrzekają się ulg przysługujących im z mocy dawniejszych postanowień, któryto obowiązek ciąży na innych kategorjach płatników. Osoby prawne winny tylko w podaniach swoich o ulgi zaznaczać, że w wypadku przyznania im ulg z rozporządzenia z dnia 15. kwietnia, zrzekają się ulg dawniejszych.

WYRAZ SZACUNKU N. T. A. DLA KSIĄG HANDLOWYCH, JAKO ŚRODKA DOWODOWEGO W ZAKRESIE WYMIARU PODATKÓW.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 23. IV. 1935 (L. D. V. 14513/2/35 — Dz. U. Nr.) podało do wiadomości podległych organów poniższy wyciąg z wyroku N. T. A. z 29. I. 1935 r. L. rej. 10924/31. —

W zaskarżonem orzeczeniu brak jakiegolwiek uzasadnienia pominięcia ksiąg, a powołanie się na art. 63 ust. drugi ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. U.) nie może być uznane za rozprawienie się z wyjaśnieniami, dotyczącemi zakwestjonowanych usterek.

Brak również rozprawienia się z pozostałemi wyjaśnieniami płatnika, z których wobec ogólnikowej treści przedstawionych mu wątpliwości płatnik nie miał obowiązku szczegółowego uzasadniać poniesionej straty poza powolaniem się na książki i na ogólne warunki pracy przedsiębiorstwa.

Zauważyć w końcu należy, iż odmówienie księgom charakteru prawidłowych ksiąg handlowych z powodu formalnych braków jeszcze nie uzasadniałoby całkowitego ich pominięcia przy ustalaniu dochodu w myśl art. 17 ustawy o podatku dochodowym“.

WYDALENIE PRACOWNIKA ZE SŁUŻBY

bez ważnej przyczyny i chociażby bez formalnego wypowiedzenia skutkuje jednak rozwiązanie samego stosunku służbowego, zaś pracownikowi służy wówczas jedynie prawo do wynagrodzenia pieniężnego przewidzianego rozp. Prez. R. P. z 16. III. 1928 o umowie o pracę pracowników umysłowych. (Orz. S. N. I. C. z 7. III. 1935 r. L. C. II. 2951/34).

NIEZWŁOCZNE ROZWIĄZANIE UMOWY O PRACĘ.

Przez zaufanie, którego nadużycie ze strony pracownika uprawnia pracodawcę do bezzwłocznego rozwiązania umowy o pracę, rozumieć należy wiarę w pełną uczciwość pracownika, a więc również w sprawach drobnej wagi, nie zaś tylko w uczciwość przy większych interesach. (Orz. S. N. I. C. z 15. II. 1935 r. L. C. II. 2457/34).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ Z DNIA 18 MAJA 1927 R. O KAUCJACH, SKŁADANYCH W ZWIĄZKU Z UMOWĄ O PRACĘ. (D. U. R. P. Nr. 46).

Weksel, w szczególności weksel kaucyjny, może być kaucją w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 18. III. 1927 r. (D. U. R. P. Nr. 46, poz. 409).

Powyższą zasadę prawną ustalił Sąd Najwyższy w myśl § 1. art. 40 u. s. p. w składzie siedmiu sędziów uchwałą z 31. X. 1931 r. (sygn. aktów II 4 K 248/31) i postanowił zasadę tę wpisać do księgi zasad prawnych.

Termin czterech tygodni (od upływu 14 dni po ustaniu stosunku pracy licząc) do wytoczenia przez pracodawcę pracownikowi, który złożył w związku z umową o pracę kaucję, powództwa o wynagrodzenie szkód i strat, wynikłych przy wykonywaniu pracy z winy pracownika, jest terminem koniecznym; jeżeli pracodawca nie wytoczył powództwa w tym terminie, musi kaucję wydać, chociażby swoje roszczenie o wynagrodzenie szkód i strat przeciwstawił pracownikowi do potrącenia i chociażby nastąpiło za zgodą pracownika poddanie obopólnych roszczeń arbitrażowi.

W razie złożenia przez pracownika w związku z umową o pracę na zabezpieczenie szkód i strat, mogących wyniknąć z winy pracownika, wekslu in blanco, weksel ten — bez względu na wysokość ostemplowania — stanowi kaucję w wysokości roszczenia pracodawcy o wynagrodzenie wynikłych szkód i strat, nie przewyższającego sumy 5000 zł.

Z uzasadnienia orzeczenia S. N. z dn. 11 maja 1932 r. (sygn. aktów III 1. Rw 767/32).

OGRANICZENIA W PRZEWOZACH KOLEJOWYCH OSÓB I TOWARÓW MIĘDZY POLSKĄ A GDAŃSKIEM.

Z ważnością od 29-go czerwca 1935 r. wchodzą w życie następujące ograniczenia w komunikacji pomiędzy Polską a w. m. Gdańskiem: 1) za przesyłki pośpieszne i zwyczajne wszelkich towarów nadawane w Polsce ze wszystkich stacyj kolei P. K. P. oraz kolei, będących pod zarządem P. K. P., do stacyj położonych na obszarze w. m. Gdańska, przewoźne i opłaty dodatkowe oraz wszelkie inne opłaty powinny być uiszczane zgóry przy nadaniu przesyłki za całą odległość przewozu od stacji nadania do stacji przeznaczenia; 2) za przesyłki zwyczajne i pośpieszne

wszelkich towarów z wyjątkiem towarów wymienionych w załączn. IX. T. T. Cz. I. B., nadawane na stacjach położonych na obszarze w. m. Gdańska do wszystkich pozostałych stacyj P. K. P. i kolei będących pod zarządem P. K. P., przewoźne i opłaty dodatkowe oraz inne opłaty za całą odległość od stacji nadania w. m. Gdańsku do stacyj przeznaczenia w Polsce powinny być przekazywane na odbiorcę; 3) przesyłek pośpiesznych, zwyczajnych i ekspresowych nadawanych w Polsce co do stacji w. m. Gdań[illegible] można obciążać zaliczkami w gotowiźnie i za[illegible]mi. Ograniczenia powyższe nie dotyczą przesyłek [illegible]dawanych od stacji w. m. Gdańska do stacji w. m. Gdańska. Ponadto stacje w. m. Gdańska mogą tymczasowo wydawać podróżnym bilety tylko na przejazdy do stacyj Gdynia, Kokoszki, Skarszewy, Kartuzy i Tczew. Podróżni, udający się poza te stacje do Polski, nabywają na podanych stacjach bilety na dalszy przejazd. Ograniczenie to nie dotyczy biletów okresowych (okręgowych i odcinkowych), tygodniowych robotniczych i miesięcznych szkolnych.

ZARZĄDZENIA WALUTOWO - GOSPODARCZE SENATU GDAŃSKIEGO.

Biuro prasowe senatu ogłasza zarządzenie, wydane przez senat i radę, celem stworzenia warunków, umożliwiających utrzymanie ruchu i handlu portowego w ramach przymusowej gospodarki dewizowej.

Firmy armatorskie, maklerskie, spedytorskie, drzewne, węglowe, zbożowe, kolonjalne i inne, współdziałające w handlu tranzytowym, mogą na podstawie odpowiednich wniosków otrzymać pozwolenie na nieograniczone dysponowanie dewizami, znajdującemi się w ich posiadaniu, lub nabytemi w przyszłości w wyniku własnych tranzakcyj handlowych. Banki i instytucje kredytowe, finansujące wspomniane działy handlu mogą również na podstawie odpowiednich wniosków otrzymać pozwolenie na udzielanie kredytów w walutach obcych mocą własnej decyzji bez zasięgania pozwoleń z centrali dewiz.

Święta bankowe zaprowadzone z początkiem czerwca zostaną z dniem 1 lipca zniesione. Wierzyciele wkładów bezterminowych mogą zatem wkładami temi dysponować bez ograniczeń. Wymówienia wkładów terminowych, dokonane w miesiącach ostatnich, zyskają ważność dopiero z dniem 1 sierpnia b. r. — Wkładami oszczędnościowemi mogą ich właściciele dysponować tylko w sposób ograniczony, a mianowicie: dozwolone im jest podejmowanie w ciągu miesiąca bez wypowiedzenia maksymalnie 300 guldenów. Termin wypowiedzenia dla kwot od 300 — 1000 guldenów został ustalony na jeden miesiąc, ponad 1000 guldenów na 3 miesiące.

NALEŻNOŚCI ZAMROŻONE W GDAŃSKU.

Przedsiębiorstwa polskie, posiadające w Gdańsku sumy należne im z jakiegokolwiek tytułu, a zamrożone naskutek tamtejszych przepisów dewizowych — winny niezwłocznie powiadomić o wysokości i pochodzeniu tych sum Państwowy Instytut Eksportowy, Warszawa, Elektoralna 2. Pożądanem jest jednocześnie wskazanie sum, jakie uległy zamrożeniu w momencie wprowadzenia w życie gdańskiej reglamentacji dewizowej.

[illegible] RZESZĘ KAUCYJ [illegible]CH OBYWATELI.

Dnia 29 marca r. [illegible] podpisane zostało porozumienie polsko - niemieckie w sprawie kaucyj emigracyjnych. Na podstawie tego porozumienia obywatele polscy mają prawo wnoszenia do dnia 28 września b. r. podań do właściwych niemieckich urzędów skarbowych o zwolnienie kaucyj emigracyjnych, pobranych przez te urzędy na zabezpieczenie podatków na podstawie ustawy Rzeszy przeciw ucieczce przed podatkami z dnia 26 lipca 1918 r. i na podstawie ustawy Rzeszy z dnia 24 czerwca 1919 r. w przedmiocie uzupełnienia ustawy przeciw ucieczce przed podatkami. Kaucje emigracyjne, złożone w książeczkach oszczędnościowych, w papierach wartościowych (akcjach, obligacjach i t. p.), listach hipotecznych lub w walucie trzeciego państwa — zwolnione zostaną na wniosek osób, które je złożyły, lub ich prawnych następców. Wydanie kaucyj emigracyjnych, złożonych w walucie markowej, stało się bezprzedmiotowe z powodu dewaluacji. O ile dla zabezpieczenia roszczeń podatkowych istnieją prawa zastawu na nieruchomościach, władze skarbowe zezwolą na ich wykreślenie w księdze wieczystej. Również do dnia 28 września 1935 r. można składać wnioski o dodatkowe wystawienie zaświadczenia o złożeniu kaucyj emigracyjnych, jeśli wskazane zostanie, że pierwotne pokwitowanie zaginęło.

CZY NA HANDEL WALUTAMI JEST POTRZEBNE ŚWIADECTWO PRZEMYSŁOWE?

W przejawiającej się ostatnio dyskusji na temat, czy kupno i sprzedaż walut zagranicznych jest przedsiębiorstwem wymagającém wykupu świadectwa przemysłowego, ukazał się wyrok Sądu Najwyższego (S. N. I. K. 854/34), który rozstrzyga tę kwestję ostatecznie. W wyroku tym Sąd Najwyższy ustalił, że doraźne kupno i sprzedaż walut zagranicznych nie podlega ograniczeniu i nie jest zakazane. Dla ustalenia czy ma miejsce prowadzenie potajemnego kantoru wymiany bez świadectwa przemysłowego jest decydującym wygląd zewnętrzny i charakter przedsiębiorstwa oraz fakt znalezienia większych ilości walut zagranicznych. Poza tem decyduje również sprzedaż i kupno walut, dokonywane zawodowo i regularnie.

Wydaw. ca Zw. Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera. Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.